

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Ośrodka Pomocy Społecznej Dzielnicy [...] przy uczestnictwie X.Y.

o przyjęcie do szpitala psychiatrycznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 listopada 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 lutego 2007 r.,

- 1/ odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2/ oddala wniosek pełnomocnika z urzędu uczestniczki postępowania o przyznanie mu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2006 r. Sąd Rejonowy orzekł na wniosek Ośrodka Pomocy Społecznej Dzielnicy [...], że zostały spełnione przesłanki świadczące o potrzebie przyjęcia uczestniczki postępowania X.Y. do szpitala psychiatrycznego bez jej zgody, a zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 lutego 2007 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestniczki od tego postanowienia uznając, że zostały spełnione przesłanki art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. Nr 111, poz. 535 ze zm.) do umieszczenia uczestniczki w szpitalu psychiatrycznym bez jej zgody. W ocenie Sądu zapobiegnie to dalszemu, znacznemu pogorszeniu jej stanu zdrowia, uniemożliwiającemu funkcjonowanie uczestniczki w rodzinie i społeczeństwie, a zastosowane w szpitalu leczenie może przynieść poprawę jej stanu zdrowia.

W skardze kasacyjnej od powyższego orzeczenia uczestniczka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego „odnośnie konieczności wskazania przez Sąd orzekający w przedmiocie wniosku o umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym bez zgody uczestnika, jednoznacznej przesłanki materialnoprawnej (art. 19 ust. 1 pkt 1 lub pkt 2 wskazanej ustawy), której wystąpienie stanowi podstawę uwzględnienia wniosku o przyjęcie uczestnika postępowania do szpitala psychiatrycznego bez jego zgody, a w konsekwencji wskazania jednoznacznych kryteriów opinii biegłego psychiatry, która jest źródłem poczynionych przez Sąd ustaleń w przedmiocie wystąpienia materialnoprawnych przesłanek z art. 29 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, wobec konieczności dokonywania przez Sąd ustaleń na podstawie opinii biegłego lekarza psychiatry”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁴ § 1 pkt 3 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), spełnienie przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. konstrukcyjnego wymagania skargi kasacyjnej

następuje wówczas, gdy skarżący zagadnienie to przedstawi przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskaże argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, zaś ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, wykaże, iż jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 nie publ.).

Skarga kasacyjna uczestniczki postępowania nie spełnia powyższych wymagań, co prowadzi do jej odrzucenia na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika z urzędu uczestniczki o przyznanie mu od Skarbu Państwa wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, wynagrodzenie takie przysługuje jedynie w sytuacji świadczenia pomocy prawnej na poziomie wymaganym przez jej profesjonalny charakter. Nie spełnia tego wymagania sporządzenie przez zawodowego pełnomocnika procesowego skargi kasacyjnej zawierającej uchybienia formalne dotyczące jej wymogów konstrukcyjnych, uzasadniające odrzucenie skargi wprost (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1997 r. II CZ 88/97, OSNC z 1998 r., nr 3, poz. 40, z dnia 12 lutego 1999 r. II CKN 341/98, OSNC z 1999 r., nr 6, poz. 123, z dnia 12 grudnia 2001 r. III CKN 407/01, nie publ. i z dnia 17 lipca 2002 r. I CK 199/02 nie publ.).